

Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ ΝΕΚΡΟΣ

Ανθρωπιστικός Ορθολογισμός και Θεολογία: Η προοπτική της απελευθέρωσης και οι δούλοι του Θεού

Πριν προχωρήσουμε στην ανάλυση είναι αναγκαίο νομίζω να διευκρινίσουμε ορισμένους όρους που χρησιμοποιούνται σχετικά χαλαρά και γενικόλογα αυξάνοντας έτσι την ήδη υπάρχουσα σύγχυση και ασάφεια. Για περισσότερο από 2,000 χρόνια ο όρος Θεός σήμαινε μια μεταφυσική ανώτερη εξουσία πάνω από τον άνθρωπο.

Ο Εβραϊκός Θεός τον οποίον κληρονόμησαν οι Χριστιανοί και οι μουσουλμάνοι είναι ξεκάθαρα ένας αφέντης Θεός. Και ούτε ο Χριστός ούτε ο Μωάμεθ κήρυξαν ποτέ το τέλος της απόλυτης εξουσίας του Θεού.

Ούτε και οι θρησκείες που άφησαν πίσω τους αμφισβήτησαν αυτή την εξουσία - η χριστιανική παράδοση είναι γεμάτη από αναφορές στον «Κύριο» και στους «δούλους» του. Το Ισλάμ το ίδιο σημαίνει «υποταγή». Κατά συνέπεια η σημερινή προσπάθεια ορισμένων κινημάτων θρησκευτικής αναβίωσης να μας παρουσιάσουν ένα πιο γλυκό, ανθρώπινο Θεό είναι όχι απλά καινοτομία αλλά και ρήξη με την θρησκευτική παράδοση ολόκληρων χιλιετηρίδων. Και είναι ακριβώς αυτή η ρήξη που αξίζει να ερμηνευτεί και να αναγνωριστεί.

Ο δεύτερος όρος που χρειάζεται διευκρίνιση είναι ο Ορθολογισμός. Ο ορθολογισμός είναι ο κατ' εξοχήν μη-θρησκευτικός τρόπος αντίληψης, κατανόησης και παρέμβασης στην πραγματικότητα ο οποίος στηρίζεται στην δυνατότητα του ανθρώπου να συνδυάζει λογικά τα ερεθίσματα των αισθήσεων του, να θέτει στόχους και να καθορίζει τα μέσα για την επίτευξη αυτών των στόχων. Το 18ο και 19ο αιώνα ο ορθολογισμός και η επιστήμη σαν η πρακτική του εφαρμογή, εθεωρούνταν σαν το όπλο της ανθρώπινης ελευθερίας ενάντια στον σκοταδισμό και τις προκαταλήψεις. Αυτή, ωστόσο, η απελευθερωτική αιχμή του ορθολογισμού έχει περάσει σε δεύτερη μοίρα αυτόν τον αιώνα μπροστά στην απόλυτη επικράτηση ενός «επιστημονισμού» που αναδείχθηκε το ίδιο ιδεολογικός και το ίδιο πειθήνιο όργανο της εξουσίας όπως η θρησκεία στο παρελθόν. Όπως έχει αναλύσει αυτή τη «διαλεκτική του Ορθού Λόγου» η σχολή της Φραγκφούρτης από το 1930, θα πρέπει κανονικά να μιλούμε για 2 ειδών ορθολογισμό - **ένα απελευθερωτικό ορθολογισμό** (που εκφράζεται ιδιαίτερα απ' την επαναστατική θεωρία του 19ου αιώνα για την απελευθερωτική προοπτική της γνώσης, της τεχνολογίας και της μόρφωσης και ένα **χειραγωγικό-καταπιεστικό Ορθολογισμό** (που εκφράζεται απ' τον «επιστημονισμό», την ιδεολογία της Ορθολογικής εξουσίας, της Ορθολογικής επιχείρησης κλπ).

= Όταν μιλούμε λοιπόν σήμερα για θρησκευτικό αίσθημα αναφερόμαστε αναπόφευκτα στη σύγκρουση των πιο πάνω κοιμοθεωριών - της Θεολογικής και της ορθολογικής.

Η αναβίωση: Κοινωνικοί διαχωρισμοί, αντίδραση στη Μοντέρνα εποχή και μεταφυσική απόδραση

Η αναβίωση του θρησκευτικού αισθήματος είναι πραγματικότητα. Θα πρέπει να εθελοτυφλεί κανείς για να μην αναγνωρίσει την «επιστροφή» ενός φαινομένου το οποίο η ορθολογική σκέψη είχε ενταφιάσει από καιρό. Τα παραδείγματα που αναφέρονται, στην ερώτηση, τονίζουν ωστόσο και ένα έντονο διαχωρισμό ανάμεσα σε μια μεταρρυθμιστική (ή ακόμα και ριζοσπαστική) τάση και μια συντηρητική που τείνει προς το νεοφασισμό. Και είναι σημαντική αυτή η αφετηρία - ότι δηλαδή τα θρησκευτικά κινήματα αναβίωσης σήμερα εκφράζουν ουσιαστικά κοινωνικές αντιφάσεις και όχι απλά μυστικιστικές τάσεις.

Στη Λατινική Αμερική λ.χ. τα ριζοσπαστικά κοινωνικά κινήματα είναι έντονα επηρεασμένα απ' την καθολική «Θεολογία της απελευθέρωσης» ενώ ο Ισλαμικός ριζοσπαστισμός εμφανίζεται σαν μια νέα κριτική απέναντι στη διαφθορά των κατεστημένων του Αραβικού κόσμου (Αίγυπτος, Αλγερία) και σαν αντίδραση στο δυτικό πολιτιστικό Ιμπεριαλισμό. Ταυτόχρονα, βέβαια, ο Ισλαμισμός εκπροσωπεί και τα πιο συντηρητικά, φασιστοειδή ρεύματα σ' αυτές τις χώρες όσον αφορά την αντιμετώπιση των γυναικών, των ανθρωπίνων δικαιωμάτων κλπ. Αν πάρουμε τον προτεσταντικό κόσμο, οι τάσεις είναι επίσης ετερογενείς - από τη μια υπάρχουν οι Fundamentalists που αποτέλεσαν τον «στρατό» της ακροδεξιάς που έκλεξε τον Ρήγκαν τη δεκαετία του '80 και απ' την άλλη οι «μεταρρυθμιστές» που αγωνίζονται για να γίνουν δεχτοί στην εκκλησία, οι γυναίκες και οι ομοφυλόφιλοι σαν ιερείς και για την προσαρμογή του ίδιου του θρησκευτικού δόγματος στη σύγχρονη πραγματικότητα.

Από μια κοινωνιολογική σκοπιά η στροφή στη θρησκεία, ή η αναζήτηση νοήματος στην θρησκεία μπορεί να ειπωθεί σαν αντίδραση στην αυξανόμενη μηχανοποίηση της ζωής. Σε μια εποχή που τα πάντα γραφειοκρατικοποιούνται, που η ζωή μετριέται με την κατανάλωση λεπτών, που οι άνθρωποι έχουν καταντήσει αριθμοί στα κρατικά αρχεία και παθητικοί δέκτες μιας πρωτοφανής σημειολογικής επίθεσης από τις διαφημίσεις, τότε η απόδραση ή η αναζήτηση μιας πνευματικής ή πνευματιστικής διάστασης είναι αναπόφευκτη. Στον πνευματικό θρησκευτικό κόσμο, θα μπορούσε να πει κανείς, ο άνθρωπος βρίσκει κάποιο κομμάτι του εαυτού του που δεν μετριέται, δεν καταναλώνεται, δεν εξαγοράζεται και δεν πουλιέται. Θα μπορούσε να προσθέσει κανένας και την ίδια την μεταμοντέρνα κατάσταση με την κατάρρευση της αίσθησης της ολότητας, τη συνεχή μετακίνηση, την αίσθηση των ασταθών (εσωτερικών και εξωτερικών) συνόρων, σαν παράγοντες που οδηγούν σ' αυτήν την αναβίωση.

Δεν θα ήθελα (δεν με ενδιαφέρει και δεν ξέρω) να αμφισβητήσω το γεγονός ότι υπάρχει μια πνευματιστική διάσταση στην ανθρώπινη εμπειρία. Είναι φανερό ότι πολλοί άνθρωποι (ασκητές ή θρησκευόμενοι στην καθημερινή ζωή) την βρίσκουν μέσα σε κόσμους φανταστικούς, μεταφυσικούς υποσυνείδητους. Θα ήταν αδιανόητο να αμφισβητήσει κανείς την εμπειρία αυτών των ανθρώπων - ιδιαίτερα αν υπήρξαν κάποτε ή είναι ακόμα φίλοι, ή «σύντροφοι» σε κάποιο μυστήριο ταξίδι προς το επίγειο όνειρο. Και είναι απλό κοινωνιολογικό γεγονός ότι σε περιόδους γρήγορης κοινωνικής αλλαγής (όπως η σημερινή) η καταφυγή σε τέτοιους εσωτερικούς κόσμους απόδρασης ή έκστασης θα είναι πιο μεγάλη. Και είναι επίσης γεγονός ότι τα θρησκευτικά κινήματα μετατρέπονται εύκολα σε κινήματα «εγωιστικής» αποχής απ' τα κοινά ή ακόμα και σε φασιστικές αντιδραστικές κινήσεις. Θα ήταν ωστόσο υπερβολικό να το θέσει κανείς σαν γενική αρχή ότι κάθε θρησκευτικό κίνημα είναι αντιδραστικό. Ούτε η Ιστορία, ούτε η κοινωνιολογία τεκμηριώνουν τέτοια άποψη.

Ο θάνατος του Θεού

Ωστόσο και έχοντας πει τα πιο πάνω δε βλέπω κανένα λόγο να αμφισβητήσω το απόφθεγμα του Νίτσε, «ο Θεός είναι νεκρός». Φυσικά ο Θεός σαν υπέρτατη οντότητα δεν υπήρξε ποτέ. Είναι γελοίο να πιστεύει κανείς ότι είναι δυνατόν να υπάρχει ένας και μοναδικός Θεός ο οποίος έστειλε στους μεν το Βούδα, στους άλλους τον Μωάμεθ, στους άλλους το Χριστό (και πάει λέγοντας) και είπε σε όλους ότι μόνο αυτοί έχουν δίκιο. Ή ο Θεός παίζει μακάβρια παιχνίδια και λέει ψέματα στους ανθρώπους φανατίζοντας τους με αλληλοσυγκρουόμενα δόγματα ή απλά ο Θεός είναι ένα δημιούργημα του ανθρώπου στην προσπάθεια του να κατανοήσει και να δώσει νόημα στον κόσμο. Ναι ο Μαρξ είχε δίκιο - για αιώνες η θρησκεία «ήταν ο αναστεναγμός της καταπιεσμένης ύπαρξης». Ο Θεός ήταν πάντα ένα σύμβολο και όσο και αν ζούμε σε μια εποχή που ο ορθολογισμός, η επιστήμη και ο Διαφωτισμός αμφισβητούνται (και ορθώς) για την ολοκληρωτική τους πρακτική, θα ήταν ανόητο να παραγνωρίσουμε την «άλλη» διάσταση του ορθολογισμού - την απελευθερωτική, την δυνατότητα απελευθέρωσης του ανθρώπου απ' την ανάγκη, την προκατάληψη, την άγνοια, τη δουλοπρέπεια που καλλιέργησε για αιώνες, η παραδοσιακή θρησκευτική κουλτούρα. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να

πετάξουμε και το «μωρό» της προόδου-απελευθέρωσης μαζί με «τα νερά» του ορθολογισμού της χειραγώγησης-καταπίεσης.

Ο Θεός πέθανε γιατί απλά στην Μοντέρνα εποχή, οι κοινωνικές και τεχνολογικές αλλαγές έκαναν αυτό το πολιτιστικό σύμβολο και αυτό «τον αναστεναγμό» περιττό για ολόκληρη την κοινωνία. Ουσιαστικά ο «παράδεισος» μετακόμισε στη γη όχι σαν πραγματικότητα, αλλά σαν προοπτική. Ίσως η ανθρωπότητα να μην καταφέρει ποτέ να φτιάξει ένα κόσμο «καλό, δίκαιο και ωραίο» όπως ονειρεύτηκε για 200 χρόνια η κοινωνική Επανάσταση. Αλλά, ή θα φτιάξουμε ένα καλύτερο κόσμο εδώ και τώρα ή θα καταστρέψουμε τον πλανήτη τελείως. Ο άνθρωπος έχει γίνει κυρίαρχος της φύσης - ούτε η γεωγραφία, ούτε η βαρύτητα τον εμποδίζουν πλέον να ζει και να ταξιδεύει σ' ένα παγκόσμιο χωριό. Αν δεν καταφέρει να οργανώσει μια κοινωνία αντάξια των τεχνολογικών του επιτευγμάτων και αν δεν συνειδητοποιήσει ότι δεν μπορεί να ζει πάνω απ' τη φύση σαν αφέντης -σαν Θεός- αν δεν καταλάβει δηλαδή την Ιστορική πρόκληση να φτιάξει μια ανθρώπινη κοινωνία μέσα στη φύση τότε θα είναι άξιος της μοίρας του. Και κανένας Θεός δεν μπορεί να κάνει τίποτα γι' αυτό. Ο Κάμυ το έθεσε καθαρά: «Ζούμε σε μια εποχή χωρίς ιερό» και δεν μπορούμε να νεκραναστήσουμε το Θεό. Η πραγματική πρόκληση είναι να φτιάξουμε μια ηθική, ένα πολιτισμό ανθρώπινο - μια παγκόσμια κουλτούρα που θα στηρίζεται στο σεβασμό του άλλου, στο ανθρώπινο μέτρο, στην ανθρώπινη ευθύνη. Αυτός είναι ο έρωτας και το πάθος για τον πραγματικό κόσμο. Και αυτή την πρόκληση, αυτόν τον έρωτα δεν θα τον καταξιώσουν μόνο κινήματα και πολιτικές επαναστάσεις. Αυτό είναι η πρόκληση για μια νέα καθημερινότητα - για μια νέα ζωή.

Η εγκοσμίκευση η και ο ενταφιασμός του Θεού

Οι αναβιώσεις του θρησκευτικού πνεύματος είναι με ένα παράδοξο τρόπο η επιβεβαίωση του θανάτου του Θεού. Αν αναλύσει κανείς ρεαλιστικά τα θρησκευτικά κινήματα (και όχι απλά τις αποδράσεις στον εσωτερικό κόσμο των ατόμων) θα προσέξει ίσως τα σημάδια μιας βαθύτερης κοινωνιολογικής διαδικασίας - της ορθολογικοποίησης και της διαδικασίας εγκοσμίκευσης - εκμοντερνισμού των θρησκειών. Αυτή την τάση μπορεί κανείς να τη δει εξετάζοντας τους 3 κύριους «τύπους - ομάδες» θρησκευτικής αναβίωσης: α) την αριστερή-μεταρρυθμιστική τάση, β) τη συντηρητική-fundamentalist τάση και γ) τον πνευματισμό των ανατολικών αιρέσεων,

α) Η αριστερή - Μεταρρυθμιστική τάση

Η θεολογία της απελευθέρωσης, μερικοί νεορθόδοξοι και νεοπροτεστάντες που ξανανακαλύπτουν στη σχέση με το Χριστό (σαν πρόσωπο, όχι σαν πνεύμα) την ουσία της θρησκείας τους - σε μια σχέση αδελφική, συναγωνιστική, προσωπική - ουσιαστικά φέρνουν το Θεό στα μέτρα του ανθρώπου. Η αντιπάθεια τους για την εξουσία που τους κάνει να απορρίπτουν με οργή τον εξουσιαστικό Θεό της Παλαιάς Διαθήκης εκμοντερνίζει τον Χριστιανισμό, τον κάνει ανθρώπινο. Προσαρμόζουν για την ώρα απηρχαιωμένα δόγματα στη σημερινή κατάσταση (με την επιλεκτική αναφορά) αλλά μακροπρόθεσμα θα οδηγήσουν σε μια ορθολογικοποίηση της ίδιας της εκκλησίας σαν οργανισμού. Το να λέει κάποιος ότι η επικοινωνία του με το Χριστό είναι «μυστήριο» είναι κατανοητό σαν προσωπική εμπειρία αλλά το να πρέπει να κάνει μόνιμα υπεκφυγές για να μην κατηγορήσει ανοικτά τον Πάπα ή τον Αρχιεπίσκοπο καταντά ψέμα. Αργά ή γρήγορα ή το ψέμα θα υποχωρήσει ή το ρεύμα θα εξαφανιστεί. Αναγκαστικά αν το ανανεωτικό ρεύμα επικρατήσει (και ουσιαστικά αυτή η προσαρμογή είναι η μόνη ελπίδα επιβίωσης των θρησκειών) θα δημιουργήσει μια θρησκεία της οποίας ο Θεός θα είναι, σε ανθρώπινα μέτρα - όχι σε απολυταρχικά όπως και τώρα. Θα μετατραπεί δηλαδή η εκκλησία σε ένα κοινωνικό χώρο συναντήσεων και συναισθηματικών τελετουργιών που θα συντηρούν μεν την εικόνα μιας ιστορικής παράδοσης αλλά ταυτόχρονα θα εκφράζουν τα πραγματικά προβλήματα των «πιστών» στην καθημερινότητα (είτε τα προβλήματα είναι τα υπαρξιακά των μεσοαστών, είτε τα ταξικά προβλήματα των φτωχών αγροτών της Λατινικής Αμερικής) σαν εκλογίκευση της δράσης των ανθρώπων στο σύγχρονο καπιταλισμό, ή των αντιδράσεων ενάντια του. Οι θρησκείες θα

προσφέρουν κοινότητα, μεταφυσική απόδραση (ή δικαιολόγηση) και θα συντηρούν μια αίσθηση ορίων και υπαρξιακού νοήματος σε ένα κόσμο που αυξανόμενα μεταβάλλει τα πάντα σε θεάματα.

6) Η συντηρητική τάση. Για τους συντηρητικούς τα πράγματα είναι ανάποδα. Η αναβίωση του δόγματος γι' αυτούς είναι καταδικασμένη σε θάνατο. Η ήττα του Μπους, τα σκάνδαλα των ευαγγελιστών στην Αμερική και οι υποχωρήσεις των μουλλάδων στην Περσία απέναντι στην «κοσμική»-δυτική επίδραση είναι χαρακτηριστικά. Η ήττα του δόγματος ωστόσο δεν σημαίνει τίποτα το ιδιαίτερο. Η συντηρητική αναβίωση είναι η άμυνα κοινωνικών στρωμάτων που νοιώθουν να κινδυνεύουν από πολιτιστική ή οικονομική κρίση. Είτε εξαφανιστούν, είτε όχι, αυτά τα στρώματα (κατά βάση οι μικρομεσαίοι στην Αμερική και ο «κόσμος του παζαριού» στο Ιράν) θα έχουν κερδίσει χρόνο για να προσαρμοστούν στη νέα κατάσταση. Οι Ευαγγελιστές παρά τον πνευματικό τους συντηρητισμό στήριξαν όλη τους την εκστρατεία στη νέα ηλεκτρονική τεχνολογία, όπως η τηλεόραση και κατέληξαν γιάπηδες του Θεού. Και η Περσία των Ιμάμηδων συμπληρώνει τώρα τον εκμοντερνισμό που ξεκίνησε ο Σάχης. Το συντηρητικό θρησκευτικό κίνημα μπορεί να χρησιμοποιηθεί σαν φασιστικό κίνημα αλλά ακόμα και σ' αυτή την περίπτωση θα οδηγήσει απλά στην ορθολογική καταστολή των κοινωνικών συγκρούσεων. Θα είναι, όπως είναι ο «ευαγγελισμός» στην Αμερική μια βιομηχανία του θεάματος, που συσκευάζει και πουλά Θεό.

γ) Ο πνευματισμός της Ανατολής και ο νεοπαγανισμός. Ο ανατολίτικος - πνευματισμός (Ζεν) είναι ίσως ο πιο ειλικρινής στις υποσχέσεις του. Εκτός απ' την εισαγωγή σε νέες φιλοσοφίες και πρακτικές (γιόγκα) η πεμπτουσία του (όπως απλώνεται στον δυτικό κόσμο) είναι ένας ιδιότυπος θρησκευτικός αθεϊσμός - οι άνθρωποι ενθαρρύνονται να βιώσουν μια εμπειρία χωρίς ιδιαίτερη αναφορά σε κάποιο συγκεκριμένο Θεό - ή στα πλαίσια μιας φιλοσοφίας ότι όλες οι θρησκείες έχουν τον ίδιο στόχο. Στην πρακτική του προέκταση ο ανατολίτικος πνευματισμός οδηγεί στην αντίληψη ότι οί άνθρωποι είναι μικροί θεοί ή ότι έχουμε όλοι το Θεό μέσα μας. Ο Θεός γίνεται καθημερινός, προσωπικός, σχεδόν ατομική ιδιοκτησία του καθενός.

From:
<https://movementsarchive.org/> - Κυπριακό Κινηματικό Αρχείο
Cyprus Movements Archive
Kıbrıs Sosyal Hareket Arşivi

Permanent link:
https://movementsarchive.org/doku.php?id=el:magazines:traino:no_10:religion2&rev=1598535514

Last update: 2025/04/20 19:47

